

Arrest

nr. 85 960 van 21 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 april 2012 houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. KLAPWIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden een eerste asielaanvraag in op 26 augustus 2008. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam daaromtrent een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 16 oktober 2009.

Op 14 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten door betekening van de een bijlage 13^{quinquies}.

Op 4 april 2012 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie besliste op 6 april 2012 om deze tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De eerste bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker werd als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [S.S.] [...], op (in) [...]

en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 04.04.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 26.08.2008 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 20.10.2009 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen; betrokkene op 04.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene verschillende internetartikels omtrent een wetswijziging in Armenië naar voren brengt; betrokkene een internetartikel van een mensenrechtenorganisatie naar voren brengt; dergelijke documenten van algemene aard zijn en betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen; betrokkene verklaart dat hij door de wetswijziging kan worden opgepakt en gevangengezet; betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt; betrokkene expliciet verklaart geen originele bewijzen te kunnen laten opsturen; de Dienst Vreemdelingenzaken niet kan oordelen over documenten die zich niet in het administratief dossier bevinden; betrokkene verklaart dat hij niet zou willen dat zijn kinderen opgroeien zonder vader; dergelijke problematiek van familiale aard is en deze niet ressorteert onder de Conventie van Geneve; betrokkene een medisch attest voorlegt omtrent zijn mentale problemen; het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

De tweede bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster werd als volgt gemotiveerd:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [K.A.] geboren te [...], op (in) [...]

en van nationaliteit te zijn : Armenië (Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 04.04.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 26.08.2008 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 20.10.2009 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen; betrokkene op 04.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat betrokkene niet is teruggekeerd naar haar land van herkomst; betrokkene verklaart dat als ze zouden terugkeren naar Armenië haar man zal worden opgepakt en zij alleen zal achterblijven met twee kinderen; betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt; betrokkene verklaart in de nabijheid van haar ouders te willen verblijven; dergelijke problematiek van familiale aard is en deze niet ressorteert onder de Conventie van Geneve; betrokkene verwijst naar de levensbedreigende problemen van haar man waarbij er dient te worden opgemerkt dat er in het kader van haar man een beslissing werd genomen tot weigering van

inoverwegingname van een asielaanvraag; betrokkene verklaart dat haar man en zichzelf psychische problemen hebben; het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een eerste en enige middel de schending aan van de artikelen 57/8 en 62 van wet van de van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers werken het middel als volgt uit:

"Doordat, verwerende partij ten onrechte in de bestreden beslissingen tot het besluit komt dat verzoekers bij hun tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hun betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980;

Terwijl, dat artikel 57/8 stelt: "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)"

Dat verwerende partij in de bestreden beslissingen ten onrechte stelt dat verzoeker documenten van algemene aard zou voorleggen (het betreft een specifieke wettekst) waarmee hij niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek zou aantonen en (of moeten we lezen "omdat"?) hij daarvan geen bewijs voorlegt;

Dat het hier een artikel gaat betreft een recente wettekst ingevoegd in de Armeense rechtsorde waarvan het bestaan als zodanig niet wordt ontkend door verwerende partij en op grond waarvan verzoeker beweert dat hij kan opgepakt en gevangengezet;

Dat het geheel niet duidelijk is van welk gegeven of feit verzoekers volgens verwerende partij een bewijs zouden moeten voorleggen;

Dat hij immers het bewijs van het bestaan van de nieuwe wet aantoont door er een internetversie van neer te leggen die uiteraard dienst kan doen als betrouwbare bron in het kader van huidige procedure;

Dat tegenpartij verder moeilijk van verzoeker kan verwachten dat hij een bewijs aanbrengt dat hij effectief zal worden opgepakt en opgesloten mocht hij naar zijn land van oorsprong moeten terugkeren;

Dat een kandidaat asielzoeker niet zwart op wit moet aantonen dat een bepaalde gebeurtenis zich zal voordoen, doch dat hij enkel een begin van bewijs moet leveren dat er een risico bestaat dat hij zal aangehouden bij zijn terugkeer naar

Armenië;

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing er niet in slaagt aan te tonen dat verzoeker deze toets niet doorstaat;

Dat verwerende partij er zich eerder toe beperkt ten onrechte iedere geloofwaardigheid te ontnemen aan objectieve stukken die verzoeker neerlegt ter ondersteuning van zijn asielaanvraag;

Dat de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende is gemotiveerd;

Dat verwerende partij vervolgens ten onrechte stelt dat de aangebrachte medische stukken van verzoekers ter ondersteuning van hun tweede asielaanvragen niet kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/8 VW;

Dat de medische verslagen gewag maken van een "état de stress post-traumatique" die ogenschijnlijk het gevolg kan zijn van een trauma opgelopen in het land van oorsprong van verzoekers omwille van wat ze aldaar hebben moeten meemaken in 2008;

Dat, in het kader van een asielaanvraag zoals ingediend op 4 april 2012, de informatie vervat in de neergelegde medische attesten moet worden aanzien als een gegeven dat, enerzijds, een medisch vastgestelde toestand op een bepaald moment weergeeft, met name in de jaren 2011 en 2012 en, anderzijds, minstens op ogenschijnlijk medisch verantwoorde wijze het bestaan van beweerde arbitraire vervolgingen in Armenië in 2008 in hoofde van verzoekers veronderstelt, die hen ertoe hebben verplicht hun land van oorsprong te verlaten in augustus 2008;

Dat tijdens hun aanwezigheid in België - doch zeker na de laatste fase waarin verzoekers deze hadden kunnen inroepen, i.e. na oktober 2009 - verzoekers medisch worden onderzocht en gevolgd door een psychiater op grond waarvan is moeten blijken ze te kampen hebben met post-traumatische stoornissen;

Dat het hier elementen betreft die niet eerder konden worden ingeroepen dan na de laatste fase van de eerste asielaanvraag;

Dat het minstens zeer merkwaardig is dat verwerende partij niet wil aanvaarden dat de medische analyse voorsprak uit feiten die zich hebben voorgedaan voor de eerste asielaanvraag doch die niet eerder konden worden ingeroepen door verzoekers, niet in het minst omdat een dergelijke analyse niet voorhanden was voor verzoekers in Armenië of op het moment dat hun eerste asiel aanvraag werd afgerond door het CGVS;

Dat de stelling van verwerende partij dat deze medische rapporten desgevallend doch enkel in het kader van een aanvraag ex artikel 9ter VW moeten worden ingeroepen, hem geenszins van de verplichting ontslaat de medische elementen tevens te analyseren - en bijgevolg de bestreden beslissing op dat punt ten gronde te motiveren - in het kader van de asielaanvragen van verzoekers vermits de medische attesten verwijzen naar aan trauma opgelopen in het land van oorsprong naar aanleiding van de gerelateerde feiten die door verwerende partij niet werden onderzocht in de betreden beslissingen en dus prima facie toch wel aannemelijk moeten worden geacht;

Dat door ze te handelen verwerende partij de artikelen 57/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden;

Dat het middels ernstig en geground voorkomt.

Dat de bestreden beslissingen derhalve dienen te worden nietig verklaard."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motivering van de bestreden beslissingen wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers geen nieuwe gegevens aanbrengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen bespreken hiertoe zowel de verschillende internetartikels

die door verzoekers bij de nieuwe asielaanvragen werden aangehaald; de aangebrachte redenen die verband houden met verzoekers' familielevens en de medische problemen van verzoeker.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen werden genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.3. De grieven van verzoekers zijn in wezen tweeledig. In eerste instantie verwijten ze de verwerende partij ten onrechte geen rekening te houden met de door hen neergelegde internetartikelen omdat deze niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek zouden aantonen en geen begin van bewijs zouden vormen van een arrestatie en opsluiting in Armenië bij terugkeer. In tweede instantie betogen de verzoekers dat de aangebrachte medische stukken ten onrechte niet als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden beschouwd, terwijl de post-traumatische stoornissen pas werden gediagnoseerd na de laatste fase van de asielprocedure. Bovendien voeren verzoekers aan dat de aangebrachte medische stukken verwijzen naar een trauma dat is opgelopen in het land van oorsprong en de asielgerelateerde feiten van verzoekers *prima facie* wel aannemelijk maken, zodat de verwerende partij niet louter kan verwijzen naar de specifieke procedure van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Met dit betoog ontwikkelen verzoekers voornamelijk inhoudelijke argumenten tegen de eerste bestreden beslissing en voeren ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Terzake dient benadrukt dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 14 februari 2006, nr.154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel. Immers waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 57/8 van de Vreemdelingenwet, blijkt uit het verzoekschrift dat in wezen artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt bedoeld, het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

2.4. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

2.5. Het begrip “nieuw gegeven” omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoeker in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoeker dient aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielprocedure is onvoldoende om aan te nemen dat het neen nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Daarbij moet worden vastgesteld dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Stellen dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn om de inhoud van de stukken te onderzoeken, gaat derhalve niet op. Immers, de gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)). Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de van dezelfde wet afgeleid worden.

2.6. Uit de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door de Commissaris-generaal op 16 oktober 2009, blijkt dat de asieldiensten, na onderzoek van de eerste asielaanvraag, onmogelijk konden besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De asieldiensten namen deze beslissing in het licht van het feit op grond van de vaststelling dat verzoeker geen enkel bewijs aanbracht dat aantoonde dat hij daadwerkelijk problemen kende in Armenië omwille van het niet-uitvoeren van overheidsorders in 2008; zo legde de verzoeker geen bewijs voor dat aantoonde dat er een rechtszaak tegen hem loopt of dat hij daadwerkelijk valselijk wordt beschuldigd van illegaal wapenbezit.

De documenten die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag van 4 april 2012 voorlegde zijn internetartikelen m.b.t. een wetswijziging in Armenië, een internetartikel van een mensenrechtenorganisatie en een medisch attest, met name een psychologisch advies van dr. [N.K.K.], dd. 23 maart 2012. Uit het gehoorverslag in het administratief dossier blijkt dat de indiening van een tweede asielaanvraag door verzoekers tot doel had om te bewijzen dat verzoeker, sinds de aanpassing van de wet, opgepakt, gevangen en beschuldigd kan worden omwille van orders die verzoeker in 2008 niet uitvoerde alsook te bewijzen dat in Armenië op een illegale manier reageert tegen de mensen.

Verzoekers stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich er ten onrechte toe beperkt om iedere geloofwaardigheid te ontnemen aan objectieve stukken die de verzoekers neerleggen ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag.

2.7. De Raad stelt vast dat de internetartikelen m.b.t. een wetswijziging in Armenië en een internetartikel van een mensenrechtenorganisatie alsook het psychologisch advies die de verzoekers bij hun tweede asielaanvraag dd 4 april 2012 hebben voorgelegd, weliswaar nieuw zijn in de zin dat ze voor het eerst worden voorgelegd en betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de verzoekers ze hadden kunnen aanbrengen.

Evenwel, dienen afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten n.a.v. een herhaalde asielaanvraag tevens ernstige aanwijzingen te bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoekers suggereren, valt een *prima facie* beoordeling van de bewijswaarde van de aangebrachte elementen niet buiten de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris, zoals in punt 2.5. reeds omstandig beschreven.

2.8. Met betrekking tot de voorgelegde internetartikelen motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris als volgt: *“betrokkene een internetartikel van een mensenrechtenorganisatie naar voren brengt; dergelijke documenten van algemene aard zijn en betrokkene hiermee niet het persoonlijke karakter van zijn problematiek kan aantonen;”*

Met betrekking tot verzoekers verklaring dat door hij door de wetswijziging kan worden opgepakt en gevangengezet, motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris als volgt: *“betrokkene hiervoor geen enkel begin van bewijs voorlegt”*.

Aangezien inzake het eerdere asielrelaas werd besloten dat verzoeker geen enkel bewijs aanbracht dat het bestaan van daadwerkelijke problemen in Armenië aantoonde, en gegeven het feit dat verzoeker voortbouwt op dit eerdere asielrelaas, kan de gemachtigde van de staatssecretaris echter geen kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen worden aangewreven wanneer hij, gezien het feit dat de internetartikelen van algemene aard zijn, wat door verzoekers niet wordt betwist, besluit dat ze het persoonlijke karakter van de problematiek niet aantonen.

Bovendien geeft de gemachtigde van de staatssecretaris, in het licht van het eerdere asielrelaas dat niet aannemelijk werd bevonden, evenmin blijk van kennelijk onredelijk of onzorgvuldig handelen wanneer hij besluit dat verzoeker met zijn loutere beweringen n.a.v. tweede asielaanvraag niet het nodige begin van bewijs aanbrengt omtrent zijn beweerde problematiek.

2.9. Waar verzoekers betogen dat het aangebracht psychologisch advies ten onrechte niet als nieuwe element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werd beschouwd, stelt de Raad vast de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissingen ingaat op het psychologisch advies.

Uit het gehoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt niet dat verzoekers dit psychologisch advies uitdrukkelijk voorlegden als een nieuw bewijs ter ondersteuning van hun asielaanvraag, met name als een verwijzing naar het opgelopen trauma in het land van herkomst dat de beweringen van verzoeker *prima facie* aannemelijk zou maken.

Integendeel, uit het psychologisch advies blijkt enkel een medische stelling dat een terugkeer naar het land van herkomst een risico inhoudt voor de mentale gezondheidstoestand van de verzoekers omwille van de daarin beschreven medische problemen. Waar een gezondheidstoestand van een vreemdeling een mogelijke hinderpaal kan zijn voor terugkeer, dient dit op exclusieve wijze onderzocht te worden in de specifieke procedure die daartoe voorzien is in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij stelt terecht dat dit een onderzoek is waarvoor de Directie Asiel niet bevoegd is.

In de mate dat dit psychologisch advies zou zijn voorgelegd als verwijzing naar een trauma dat werd opgelopen in het land van oorsprong en dat de asielgerelateerde verklaringen van verzoekers *prima facie* aannemelijk zou maken, stelt de Raad vast dat het psychologisch advies voorgelegd n.a.v. de tweede asielaanvraag inderdaad melding maakt van psychotraumatische problemen en symptomen maar dat de behandelende arts voor de verwijzing van een feitelijke oorzaak zich enkel gebaseerd heeft op de loutere verklaringen van de verzoekers. In het licht van de eerdere asielaanvraag die niet aannemelijk werd bevonden door het Commissariaat-generaal en de Raad, kan echter aan deze feitelijke verwijzing geen objectieve bewijskracht worden toegedicht.

Aangezien de eerste asielaanvraag onaannemelijk werd bevonden en gegeven het feit dat, n.a.v. tweede asielaanvraag, de voorgelegde internetartikelen en beweringen aan deze beoordeling geen afbreuk doen, kon de gemachtigde van de Staatssecretaris in alle redelijkheid besluiten dat verzoekers door voorlegging van het psychologisch advies geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet hebben aangehaald.

2.10. Samenvattend kan worden gesteld dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat de verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoekers: *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”*.

2.11. De bestreden beslissingen steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden aangetoond. De verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissingen niet zorgvuldig zou voorbereid hebben of zich zou hebben gebaseerd op incorrecte feiten. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES